

Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani), (jud. P. Harmaniuc)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. I. Secieru, Iu. Cotruță, V. Mihaila)

ÎNCHEIERE

06 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios
administrativ al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Hlopețchi Veaceslav împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice”, intervenient accesoriu Eftodii Ghenadi cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilire în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru perioada absenței forțată de la muncă, compensarea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 21 ianuarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, admis apelul incident declarat de Hlopețchi Veaceslav, casată parțial hotărârea din 26 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) în partea încasării salariului pentru perioada absenței forțată de la muncă și emisă o nouă hotărâre în această parte,

c o n s t a t ă :

La 05 februarie 2018, Hlopețchi Veaceslav s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice”, intervenient accesoriu Eftodii Ghenadi cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilire în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru perioada absenței forțată de la muncă, compensarea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a relevat că, Hlopețchi Veaceslav a activat în calitate de expert în cadrul Departamentului identificare, înmatriculare a mijloacelor de transport și calificare a conducătorilor auto, Biroul înmatriculare a transportului or. Sângerei, Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”.

Conform ordinului Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” nr. 225p din

29 septembrie 2017, Hlopețchi Veaceslav a fost preavizat despre ulterioara concediere în legătură cu reducerea numărului sau statelor de personal din unitate, care i-a fost adus la cunoștință la 22 octombrie 2017. Conform conținutului ordinului nr. 225p din 29 septembrie 2017, temeiul emiterii acestuia a servit aprobarea prin ordinul nr. 27 din 23 august 2017 a statelor de personal ale Instituției Publice „Agenția Servicii Publice”.

Reclamantul a indicat că, contrar art. 88 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, angajatorul nu a emis un ordin motivat din punct de vedere juridic sau economic, cu privire la lichidarea unității ori reducerea numărului sau a statelor de personal, or ordinul cu privire la aprobarea statelor de personal este un act juridic separat, care trebuie să cuprindă dispoziția motivată din punct de vedere juridic sau economic cu privire la lichidarea unității ori reducerea numărului sau a statelor de personal, dar nu îl poate substitui.

La fel, contrar art. 88 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, odată cu preavizarea în legătură cu reducerea numărului sau a statelor de personal, angajatorul nu i-a propus în scris reclamantului un alt loc de muncă (funcție) în cadrul unității respective, dar a decis eliberarea sa.

Deși din data de 03 ianuarie 2018 în cadrul Departamentului identificare, înmatriculare a mijloacelor de transport și calificare a conducătorilor auto, Biroul înmatriculare a transportului or. Sângerei, Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, exista un loc de muncă vacant (funcția de expert în cadrul subdiviziunii respective), angajatorul a încălcat art. 88 alin. (1) lit. d) din Codul muncii, care prevede că, în primul rând, vor fi reduse locurile de muncă vacante.

Totodată, reclamantul a subliniat că, deși angajatorul era obligat să reducă, în primul rând, locurile de muncă vacante, prin cererea din 23 ianuarie 2018 Hlopețchi Veaceslav a solicitat transferarea în funcția respectivă, iar prin răspunsul angajatorului din 30 ianuarie 2018 cererea a fost respinsă pe motiv că, indiferent de faptul dacă există un loc de muncă vacant identic, a fost decisă reducerea anume a locului de muncă deținut de Hlopețchi Veaceslav.

În viziunea reclamantului, angajatorul contrar art. 183 alin. (2) lit. c) din Codul muncii, a decis eliberarea din funcție a lui Hlopețchi Veaceslav, deși la momentul preavizării și concedierii acestuia în unitate au activat persoane cu o vechime în muncă de circa 3 ani, în timp ce Hlopețchi Veaceslav avea o vechime în muncă de peste 20 ani, iar în funcția respectivă de peste 12 ani.

Potrivit art. 88 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, angajatorul trebuia să prezinte, în modul stabilit, cu 2 luni înainte de concediere, agenției pentru ocuparea forței de muncă informațiile privind persoanele ce urmează a fi disponibilizate.

Mai mult decât atât, în perioada de la 26 ianuarie 2018 până la 03 februarie 2018, Hlopețchi Veaceslav se afla în concediu medical, iar ordinul de concediere nr. 121p a fost emis la 26 ianuarie 2018 și adus la cunoștință ultimului la 31 ianuarie 2018, adică contrar art. 86 alin. (2) și art. 88 alin. (2) din Codul muncii.

Prin emiterea ordinului de concediere nr. 121p din 26 ianuarie 2018, angajatorul a privat în mod ilegal salariatul Hlopețchi Veaceslav de posibilitatea de a munci, desfășurând ulterior concursul pentru ocuparea funcțiilor vacante în cadrul Instituției Publice „Agenția Servicii Publice”.

În fața instanței de judecată reclamantul a solicitat anularea ordinului de concediere nr. 121p din 26 ianuarie 2018, restabilirea în funcția deținută anterior emiterii ordinului nr. 121p din 26 ianuarie 2018, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă din data concedierii până la data emiterii hotărârii judecătorești, compensarea prejudiciului moral estimat la suma de 100 000 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 26 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), acțiunea depusă de către Hlopețchi Veaceslav a fost admisă parțial.

A fost anulat ordinul nr. „121p” din 26 ianuarie 2018 emis de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” cu privire la încetarea contractului individual de muncă, prin care Hlopețchi Veaceslav a fost eliberat din funcția de expert din cadrul Departamentului identificare, înmatriculare a mijloacelor de transport și calificare a conducătorilor auto a Subdiviziunii teritoriale a Biroului de înmatriculare a transportului or. Sângerei, în legătură cu reducerea numărului sau a statelor de personal din unitate.

A fost restabilit Hlopețchi Veaceslav în funcția deținută anterior emiterii Ordinului Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” nr. „121p” din 26 ianuarie 2018.

A fost încasat din contul Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” în beneficiul lui Hlopețchi Veaceslav suma de 58 582,5 lei cu titlu de salariu pentru lipsa forțată de la muncă începând cu data concedierii și până la data solicitată prin cererea de concretizare a acțiunii - 05 noiembrie 2018, precum și suma de 6 500 lei cu titlu de prejudiciu moral, iar în total 65 082,5 lei. În rest, pretențiile din acțiune au fost respinse ca fiind neîntemeiate.

În motivarea soluției sale prima instanță a reținut că, angajatorul nu a emis un ordin motivat din punct de vedere juridic sau economic, cu privire la lichidarea unității ori reducerea numărului sau a statelor de personal, or ordinul nr. 27 din 23 august 2017 cu privire la aprobarea statelor de personal ale Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” conține doar mențiunile cu privire la aprobarea structurii și statelor de personal ale Agenției Servicii Publice, conform anexei 1; și reducerea statelor de personal ale Agenției Servicii Publice, conform anexelor 2, 3, 4, 5 și 6, însă, lipsește motivarea din punct de vedere juridic sau economic cu privire la reducerea numărului sau a statelor de personal.

În aceeași ordine de idei instanța a evidențiat faptul că, odată cu preavizarea în legătură cu reducerea numărului sau a statelor de personal, angajatorul nu a propus în scris salariatului preavizat (Hlopețchi Veaceslav) un alt loc de muncă (funcție) în cadrul unității respective, dar a decis eliberarea lui, deși din procesul-

verbal de constatare a faptului și a stărilor de fapt întocmit de executorul judecătoresc Boțan George la 27 februarie 2018 expres rezultă că, la data de 22 noiembrie 2017 a fost publicat anunțul Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” cu privire la funcția vacantă de „specialist coordonator”, la care putea fi transferat salariatul Hlopețchi Veaceslav, or acesta întrunește cerințele necesare pentru suplinirea acestei funcții.

Mai mult, instanța a reținut că reclamantul a fost concediat la 30 ianuarie 2018, deși în perioada de la 26 ianuarie 2018 până la 02 februarie 2018 se afla în concediu medical. Nu a ținut cont întreprinderea pârâtă nici de prevederile art. 88 alin. (1) lit. d) din Codul muncii, or angajatorul Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” nu a redus, în primul rând, locurile de muncă vacante.

Prin decizia din 21 ianuarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, admis apelul incident declarat de Hlopețchi Veaceslav, casată parțial hotărârea din 26 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) în partea încasării salariului pentru perioada absenței forțată de la muncă și emisă o nouă hotărâre în această parte prin care:

A fost încasat din contul Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” în beneficiul lui Hlopețchi Veaceslav, salariul pentru lipsa forțată de la muncă, pentru perioada 26 ianuarie 2018 – 26 aprilie 2019.

A fost încasat din contul Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” în beneficiul lui Hlopețchi Veaceslav cheltuielile de asistență juridică în instanța de apel în mărime de 3000 lei.

Pentru a decide astfel instanța de apel a reținut că, deși, instanța de fond just a dispus admiterea pretenției de încasare a salariului pentru absența forțată de la serviciu, greșit a indicat perioada de încasare a salariului. Or, prin cererea de concretizare a acțiunii din 05 noiembrie 2018, reclamatul și-a concretizat cerințele, solicitând încasarea din contul pârâtului a salariului pentru lipsa forțată de la muncă, începând cu data concedierii și până la data de emiterii hotărârii.

La 24 februarie 2020, Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” a declarat recurs împotriva deciziei din 21 ianuarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă.

În motivarea recursului a indicat că instanța de apel la pronunțarea deciziei a interpretat eronat legea.

La 04 mai 2020, Hlopețchi Veaceslav, reprezentat de avocatul Silivestru Mihail, a depus o referință la recursul declarat de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, solicitând considerarea acestuia ca fiind inadmisibil.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs, referință, în raport cu materialele cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat

de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, neîntemeiat și care urmează a fi considerat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ a recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare al recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de

recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurenței, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune considerarea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru